

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Kelemen Kornél ügyvéd által képviselt I.r., II.r., III.r., IV.r. felpereseknek a dr. Komjáti Mihály ügyvéd által képviselt alperes ellen baleseti kártérítés iránt a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságnál 7.M.152/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.22.109/2010/5. számú közbenső ítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. október 26. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Pest Megyei Bíróság 8.Mf.22.109/2010/5. számú közbenső ítéletének azon rendelkezését, amellyel a Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 7.M.152/2007/31. számú ítéletét közbenső ítéletnek tekintette, valamint amellyel néhai Lamár András balesetéért az alperes 80 % mértéket meghaladó kártérítési felelősségét megállapította, hatályon kívül helyezi, és megállapítja, hogy az alperes kártérítési felelőssége 80 % mértékű. A munkaügyi bíróságot a követelés összegére vonatkozóan új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 36.000 (harminchatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s :

A felperesek a keresetükben 1.058.120 forint temetési költség, valamint összesen 7.000.000 forint hozzátartozói nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérték kötelezni az alperest néhai kiskorú L.A. halálával összefüggésben. A Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 7.M.152/2007/31. számú ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Megállapította, hogy a le nem rótt illetéket és a szakértői díjat az állam viseli. A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes A.-ban, a B. dűlő gyümölcsösben 2006. július 12-étől kezdődően gyümölcszedést szervezett úgynevezett „Szedd magad!” akció keretében. Ennek lebonyolítására M.S.-vel 2006. július 14-én vállalkozási szerződést kötött, miszerint az alperes a megrendelő tulajdonát képező ültetvényben az általa toborzott munkaerővel kajsi szedési munkákat fog végezni. A barackszedésre reggel 7 órától délután 4 óráig volt lehetőség, biztosítva azt, hogy a munkavállalók korábban is elmehessenek. A szedők egy részét az alperes szállította a helyszínre és amennyiben nem gyümölcsöt kértek a munkájuk ellenértékéért, akkor 100 forintot kaptak egy-egy megszedett ládáért. Az alperes a munka megkezdése előtt munkavédelmi tájékoztatást tartott, ahol elmondta, hogy csak zárt cipőben lehet dolgozni, a famászásnál megfelelő vastagságú ágra lépjenek, valamint megmutatta, hogy a létrát hogyan kell szabályosan használni. A durva játékot is megtiltotta. A barackos ládák összegyűjtését a G.J. által vezetett traktorhoz kapcsolt pótkocsival végezték. A gyümölcszedés során 2006. július 13-án

H.M., I.F. és L.A. kiskorú tanulók segítettek a megtelt ládáknak a traktor vontatta utánfutóra történő felrakásában. A pótkocsinak nem volt oldala, a gyermekek ezen ültek. A mozgásban lévő pótkocsiról L.A. leugrott, a pótkocsit hátulról megkerülte, mellette a jobb oldalon szaladt, majd felugrott a pótkocsi jobb oldali kerekére, a lassan forgó keréken lépdelt, és arról lecsúszott, beesett a pótkocsi kereké alá. A gyermek a kórházba szállításkor meghalt.

A munkaügyi bíróság egyetértett azzal a felperesi állásponttal, hogy a keresetet munkaügyi perben, a munkajogi felelősség szabályai szerint kell elbírálni függetlenül attól, hogy a néhai kiskorú és az alperes között munkaszerződés vagy más, esetleg vegyes típusú polgári jogi szerződés jött-e létre [Mt. 1. § (5) bekezdés]. Ezen kívül azonban a felek nyilatkozata, a csatolt okiratok, valamint a tanúk vallomása alapján bizonyítottnak látta, hogy az elhunyt kiskorú díjazás fejében, konkrétan körülhatárolható munkát végzett az alperes szervezésében, ezért a történeteket a munkajog szabályai szerint kellett elbírálni az Mt. 174. §-ban foglalt kárfelelősséget alkalmazva. A beszerzett gépjármű szakértői vélemény alapján azt állapította meg, hogy a pótkocsit a tulajdonos a saját felelősségére használhatta a telephelyén közúton kívül. Ez nem volt műszaki vizsgálathoz kötve, ezért a jármű műszaki állapota, felszereltsége körében az alperesre vonatkozóan összefüggésben nem volt megállapítható mulasztás. A beszerzett igazságügyi munkavédelmi szakértői vélemény alapján megállapította, hogy az alperes a baleset napján eleget tett a megelőzésre vonatkozó munkavédelmi szabályoknak azzal, hogy munkavédelmi oktatást tartott. Ezen túlmenően felhívta a gyermekek figyelmét arra, hogy a mozgó járművektől tartsák távol magukat, és megtiltotta a mozgó jármű mellett lévő tartózkodást is. A baleset tilalmazott magatartás miatt következett be, amely előre nem volt látható és ezért „kivédhető” sem. A gyermek a saját halálát okozó magatartása az alperes részéről elháríthatatlan volt, mivel az adott körülmények között azzal előre nem lehetett számolni. A felperesek fellebbezése folytán eljárta Pest Megyei Bíróság 8.Mf.22.109/2010/5. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét közbenső ítéletnek tekintette, azt megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes néhai L.A. balesetért teljes mértékű kártérítési felelősséggel tartozik. A megyei bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette a 2006. augusztus elején az alperes, G.J., H.M. és I.F. által tett nyilatkozatok alapján. E szerint az alperes külön felhívta a traktorvezető figyelmét a biztonságos szállításra, arra, hogy a kijelölt személyek csak a szállítóeszköz mellett mehetnek göngyölegtől-göngyölegig. 2006. július 13-án, a balesetet közvetlenül megelőzően a traktor a pótkocsival úgy indult el a kert másik végében lévő átrakóhelyre, hogy mindhárom gyermek a pótkocsin ült. A rakodás megkezdése előtt az alperes elmondta nekik, hogy ne ugráljanak a pótkocsin. G.J. a baleset idején traktorvezetői jogosítvánnyal már nem rendelkezett. A középső tükörből látta, hogy H.M. és I.F. a platón volt, L.A.

pedig a pótkocsi mellett jött a jobb oldalon. A lassan mozgó járműnél nem volt akadálya annak, hogy menet közben fel- és leugorjon valaki, mert annak sem oldala, sem hátsó zárható része nem volt. Körülbelül egy méter magasságban volt a plató, ahol a ládákat hét láda magasságig rakták fel a plató első részébe. Az alperes felhívta a gyermekek figyelmét, hogy a pótkocsira nem szabad felülni. G.J. szerint is az alperes mondott neki olyat, hogy a gyermekeket ne engedje fel a platóra, ő mégis megengedte, hogy H.M. fennmaradjon, mert ott volt a mázsa. Az alperes végig a traktor után ment, a balesetet megelőzően átmenetileg állították meg, ezért azt nem látta. I.M. tanúvallomása alapján a tényállást azzal egészítette ki, hogy hallotta, miszerint az alperes mondta a gyerekeknek, hogy ugorjanak fel a traktorra.

B.J. tanú akként nyilatkozott, hogy az általános tájékoztató keretében az hangzott el, hogy csak vastag ágra lépjenek, papucsot ne használjanak, egyéb tájékoztatásra nem emlékezett. Az így kiegészített tényállás mellett tévesnek ítélte az elsőfokú bíróság jogalapra nézve meghozott döntését. A megyei bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az adott kereset munkaügyi vita keretében bírálendő el. A perben ugyanis megállapítható volt, hogy a „Szedd magad!” akcióban történő munkavégzésre az alperes újsághirdetés útján toborzott felnőtteket és gyermekeket. Ő volt, aki reggel munkakezdés előtt kiszállította a jelentkezőket, és délután is ő volt, aki hazaszállította őket, meghatározta a munka végzését, annak módját és ellenértékét. Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor az alperesi magatartás és a bekövetkezett halálos baleset közötti okozati összefüggés hiányát állapította meg. Álláspontja szerint az alperes magánmunkáltatónak tekintendő, a felperesek által nem cáfolt alperesi előadás szerint mint családi vállalkozó bejelentett foglalkoztatottja nem volt, ezért vétkessége alapján felel az Mt. 175. § (1) bekezdése szerint. Csak akkor mentesülhet így a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a károkozás bekövetkezésében vétkesség nem terheli. E körben vizsgálni kell, hogy gondoskodott-e a munkavégzés biztonságos feltételeiről. Tekintettel arra, hogy a munkát nemcsak felnőttek, hanem gyermekek is végezték, az alperesnek különös gondnal kellett eljárnia, kiadnia a biztonságos munkavégzésre vonatkozó utasításokat, és gondoskodni az utasítások végrehajtásának ellenőrzéséről. Ez egyben azt is jelenti, hogy a gyermekek nem dolgozhattak önállóan, mindenképpen ki kellett volna jelölni egy munkairányítót, aki megfelelő munkautasításokkal ellátva, az alperes által kiadott utasítások megfelelő végrehajtását is ellenőrzi. Az alperes elsőfokú eljárás során tett nyilatkozata önmagával és a tanúk vallomásával is ellentmondásos, mert ha valóban megtiltotta a pótkocsin való tartózkodást, akkor észlelnie kellett volna - miután a traktor által vontatott pótkocsi után haladt -, hogy a gyermekek időszakonként, de H.M. folyamatosan a platón tartózkodik. Ezt sem ő, sem G.J. nem akadályozta meg. Mindezek alapján a megyei bíróság megállapította, hogy az

alperes nem adott egyértelmű tiltó rendelkezést a platón való tartózkodásra „néhai L.A. tehát nem azzal sértette meg a biztonságos munkavégzés szabályait, hogy a pótkocsira felment, hanem azzal, hogy a felmenetelnek nem a megfelelő módját, kifejezetten balesetveszélyes módját választotta". Ezt a kiskorú által tanúsított magatartást meg lehetett volna előzni az alperes egyértelmű határozott utasításával, és azzal, hogy az ő távollétében a traktorvezetőt, mint munkairányítót megbízta és utasítja az általa kiadottak ellenőrzésére. Egyetértett az igazságügyi munkavédelmi szakértői véleménnyel abból a szempontból, hogy a kiskorú súlyosan balesetveszélyes magatartást tanúsított. Ez azonban nem eredményezi az alperes kártérítési felelősség alóli mentesülését, mert az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a károkozás bekövetkeztében vétkesség nem terheli [Mt. 175. § (1) és (2) bekezdés]. Rögzítette, hogy a néhai vétőképtelenségére tekintettel kármegosztásnak nincs helye. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős közbenső ítélet hatályon kívül helyezését, és a felperesek keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint a közbenső ítélet okszerűtlen mérlegelésen alapszik. A másodfokú bíróság a tényállást különböző, önmagával is ellentmondásos, más tanúvallomásokkal sem egyező nyilatkozatok idézésével egészítette ki annak ellenére, hogy a perben az elsőfokú bíróság két igazságügyi szakértői véleményt is beszerzett, és ezek kizárták az alperesi felelősséget. Ha két szakvélemény megállapítja, hogy semmilyen munkáltatói intézkedéssel nem lehetett megelőzni a baleset bekövetkeztét, mert azt a sérült elháríthatatlan magatartása idézte elő, akkor ez a körülmény az Mt. 175. § (2) bekezdés alapján kizárja az alperes felelősségét. Vitatta, hogy a perben az Mt. 175. §-a rendelkezései alkalmazhatók lennének, mivel erre csak akkor kerülhetett volna sor, ha legfeljebb 10 főfoglalkozású munkavállalót foglalkoztatott volna, azonban a „Szedd magad!" akcióban az alperes senkivel nem kötött munkaszerződést. Nem is foglalkoztatott senkit, csak az Mt. 1. § (5) bekezdés szerint értelmezte az elsőfokú bíróság is a jogviszonyt az Mt. hatálya alá tartozónak. Ha viszont mindenki, aki a „Szedd magad!" mozgalom keretében gyümölcsöt szedett, főfoglalkozású munkavállalója volt az alperesnek, akkor az a 10 főt meghaladta, ugyanis 30-40 fő szedte a gyümölcsöt. A másodfokú ítélet meghozatalának időpontjában pedig az Mt. 175. §-t az Alkotmánybíróság a 41/2009. (III.27.) AB határozattal, 2009. december 31-ével megsemmisítette.

Az elsőfokú ítélet ellen nem élt fellebbezéssel, de mindvégig vitatta, hogy közte és néhai L.Z. között munkajogi jogviszony jött volna létre. Az Mt. 1. § (5) bekezdés első fordulata az Mt. személyi hatályát terjeszti ki a Ptk. szabályain alapuló kiskorúval kötött jogviszonyokra, ez azonban a felek között nem hoz létre munkajogviszonyt. Az alperes sem munkajogi, sem munkavédelmi értelemben nem volt a „Szedd magad!" akcióban résztvevő személyek munkavezetője, nem felelős a traktorvezető magatartásáért sem, őt

az alperes nem is utasította, a munkát sem az alperes szervezte. Ahhoz, hogy az alperes vétkessége megállapítható legyen, azt kellett volna bizonyítania a felpereseknek, hogy az alperes G.J. tekintetében munkairányító volt. A peradatok azt támasztják alá, hogy az alperes egyértelmű rendelkezést adott a platón való tartózkodás tilalmára. A balesetet a szakértői vélemények szerint is néhai L.A. elháríthatatlan közrehatása idézte elő. A másodfokú bíróság közbenső ítélete azon megállapítása, miszerint „L.A. nem azzal sértette meg a biztonságos munkavégzés szabályait, hogy a pótkocsira felment, hanem azzal, hogy a felmenetel nem megfelelő módját, kifejezetten balesetbeszélyes módját választotta” nem értelmezhető. E körülményről aggálytalan munkavédelmi szakértői vélemény mondja ki, hogy az alperes részéről kizárhatóan volt, és erre munkautasítást sem adhatott. Az alperes csak azt zárhatta ki esetlegesen, hogy néhai L.A. a pótkocsira ne menjen fel. Pontosan erre mondja ki a másodfokú bíróság, hogy nem ez volt a baleset oka, és nem ezzel sértette meg a sérült a biztonságos munkavégzés szabályait. Ezzel azt is kimondja, hogy az elháríthatatlan sérültségi közrehatása jelentett szabályszegést, és nem a pótkocsira való felmenetel. Az alperes pedig azt megtiltotta. A másodfokú bíróság jogszabályi hivatkozás nélkül zárta ki vétőképtelenség okán a sérültségi közrehatás megállapíthatóságát. A felperesek felülvizsgálati ellenkérelmet nem nyújtottak be.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével megállapította, hogy néhai L.A. balesetért a felperest a munkajog szabályai, az Mt. 174. § rendelkezései alapján kártérítési felelősség terheli a felek között fennállt munkajogviszonyra tekintettel. E megállapítással szemben az alperes fellebbezést nem nyújtott be, a fellebbezési ellenkérelmében is csak arra hivatkozott, hogy az Mt. 1. § (5) bekezdés alapján nem került a felek jogviszonya az Mt. hatálya alá. Ezzel szemben a másodfokú bíróság a törvénynek megfelelően rögzítette, hogy a munkaügyi bíróság a jogviszony tartalmi jegyei alapján is jogszerűen állapította meg, hogy néhai L.A. és az alperes között munkaviszony állt fenn (elsőfokú ítélet 6. oldal 1. bekezdés, másodfokú ítélet 4. oldal, 6. bekezdés).

Az alperes az elsőfokú eljárás során nem, csak a 2010. március 8-ai keltezésű fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott arra, hogy a kárfelelőssége fennállta esetén nem az Mt. 174. §, hanem (a nyilatkozata megtételekor már hatályon kívül helyezett) Mt. 175. § rendelkezései alapján mint magánmunkáltató tartozna helyt állni a baleset okozta károkért. Erre azonban a Pp. 244. § rendelkezései alapján nem volt jogszerűen lehetősége, mert a fellebbezési ellenkérelem - jogi természetét folytán - nem irányulhat az elsőfokú ítélet megváltoztatására, hanem csak a fellebbezésben foglaltakat támadhatja, annak teljes vagy részleges alaptalanságára hivatkozással arra irányulóan, hogy a fellebbezésnek egészben vagy részben ne adjon helyt a bíróság. A másodfokú eljárásban még a fellebbező fél sem hivatkozhat olyan új tényre, vagy új

bizonyítékra, amelyről az elsőfokú határozat meghozatalát megelőzően is tudomása volt. Az Mt. 175. § alkalmazhatóságának feltételeit az alperes a perben nem is bizonyította. Erre azonban nem volt szükség tekintettel arra, hogy az Mt. 175. § rendelkezéseit az Alkotmánybíróság már az alperes hivatkozását megelőzően a 41/2009. (III.27.) AB határozattal 2009. december 31-ével megsemmisítette, következésképp a másodfokú határozat meghozatalakor már nem volt hatályban, így az nem volt alkalmazható.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul hivatkozott eljárási szabálysértésként a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen, logikátlan, iratellenes mérlegelésére. A másodfokú bíróság az alapul szolgáló okiratokat, adatokat megjelölve egészítette ki a tényállást. A levont jogkövetkeztetéseit a Pp. 221. § (1) bekezdés szerint a logika és az okszerűség követelményének megfelelően kellő részletességgel megindokolta. Mérlegelése így a tényállás megállapításakor megfelelt a Pp. 206. § (1) bekezdés rendelkezéseinek. A helyesen megállapított tényállásból okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes munkáltató néhai L.A. bekövetkezett balesetért a munkajogi kárfelelősség szabályai szerint helytállni tartozik. Téves jogi álláspontja folytán azonban nem az Mt. 174. § rendelkezéseit alkalmazta. Az Mt. 174. § (1) bekezdés szerint a munkáltató a munkavállalónak munkaviszonyával összefüggésben okozott kárért vétkességére tekintet nélkül teljes mértékben felel. A (2) bekezdés szerint mentesül a munkáltató a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt a működési körén kívül eső elháríthatatlan ok, vagy kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta. A perben nem volt vitás, hogy néhai L.A. az alperes részére ellenérték fejében, alperes által szervezett munkavégzés során szenvedett halálos kimenetelű balesetet. Az eljáró bíróságok helytállóan állapították meg, hogy a munkavégzésre munkaviszony keretében került sor. Ezért az Mt. 174. § (2) bekezdés alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a kárt - hivatkozása szerint - kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta.

E körben a másodfokú bíróság helytállóan foglalt állást, miszerint arra tekintettel, hogy a munkát gyermekkorúak is végezték, annak biztonságos feltételeit megteremteni, a munkabiztonsági előírásokról a munkavégzőket kioktatni, az utasításokat kellő részletességgel megadni, és azt a munkavállalóktól megkövetelni (a gyerekkorú munkavállalókra tekintettel az átlagosnál fokozottabb gondossággal) az alperes, mint munkáltató feladata volt [Mt. 102. § (2) bekezdés]. A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokat helytállóan mérlegelve jutott arra a helyes következtetésre, hogy az alperes nem adott egyértelmű tiltó rendelkezést az utánfutó platóján való tartózkodásra, illetőleg ezen tiltásnak nem szerzett megfelelően érvényt. Ebből következően a másodfokú ítélet azon megállapítása, miszerint „néhai L.A. nem azzal sértette meg a biztonságos munkavégzés szabályait, hogy a pótkocsira felment,

hanem azzal, hogy a felmenetel nem megfelelő módját választotta" helyesen nem a felülvizsgálati kérelemben foglaltak szerint, hanem akként értelmezendő, hogy a kiskorú munkavállaló is munkavédelmi szabályt szegett a felmenetel balesetveszélyes módjának megválasztásával. Ez a magatartása azonban - a másodfokú bíróság helytálló jogkövetkeztetése szerint - nem vezethetett az alperes mentesüléséhez, miután a baleset elhárítható lett volna az alperesnek a munkavégzésre adott egyértelmű, határozott utasításával, olyan munkairányító kijelölésével, aki az általa kiadott utasítások betartását ellenőrzi. A munkáltatónak ezen kötelezettségét a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. tv. 51. § (4) bekezdése is előírja, miszerint ha valamely munkát egyidejűleg kettő vagy több munkavállaló végez, a biztonságos munkavégzés érdekében az egyik munkavállalót meg kell bízni a munka irányításával, és azt a többiek tudomására kell hozni. Nem vezetnek az alperes kárfelelőssége alóli mentesüléshez a munkavédelmi szakvéleményben foglalt megállapítások sem. A szakvélemény a Pp. 166. § (1) bekezdés szerint egy a bizonyítási eszközök közül. A szakértőnek nem lehet feladata az, hogy a fél helyett bizonyítson, hogy feltárja a per eldöntéséhez szükséges tényállást, hanem csak az, hogy a bizonyított fél által feltárt tényekből szakértelmet igényelő következtetéseket vonjon le (BH.2003.780., BH.1987.411.). A másodfokú bíróság a per adatai alapján kiegészített tényállásból azonban helytálló következtetéseket vont le az alperes terhére róható munkavédelmi kötelezettségszegésekről. Miután az alperes a perben nem tudta bizonyítani, hogy a baleset kizárólagosan a munkavállaló elháríthatatlan magatartása miatt következett be, így a kár megtérítésére köteles. Az alperes a perben végig a felperesek keresetének teljes elutasítását kérte, és hivatkozott a munkavállaló előre nem látható, kiszámíthatatlan magatartására. Miután ez nem szolgálhat kimentési okként, vizsgálendő volt, hogy megalapozhatja-e az Mt. 174. § (3) bekezdés alapján a munkavállaló vétkes magatartására tekintettel a kármegosztást. Az elhunyt munkavállaló a baleset bekövetkezésekor 14. életévét két hónap híján nem töltötte be, ezért a Ptk. 12/B. §-a szerint cselekvőképtelen volt. A bírói gyakorlat szerint vétőképtelennek az tekinthető, akinek a belátási képessége az életkoránál vagy a szellemi állapotánál fogva hiányzik, vagy fogyatékos abban a vonatkozásban, hogy képtelen felismerni a magatartásának jogellenes, káros következményeit (BDT.2007.1513.). A vétőképeséget tehát jogszabály meghatározott életkorhoz nem köti, mindig a konkrét káreseményre vonatkoztatva és a károkozó szellemi érettsége alapján kell eldönteni annak fennálltát. Az adott esetben annak volt jelentősége, hogy az elhunyt munkavállaló képes volt-e annak felismerésére, hogy a mozgó járműre történő le- és felugrás, valamint a forgó keréken történő lépkedés veszélyt jelenthet-e rá, a kerékről vagy a platóról leesve sérülést szenvedhet-e. A perben nem volt vitatott, hogy az elhunyt a gépkocsira történő felmenetel kifejezetten balesetveszélyes módját választotta, melynek testi

épségére történő veszélyességét az életkoránál, így az élettapasztalatánál is fogva fel kellett mérnie. Ezért a baleset bekövetkezésekor vétőképesnek kellett tekinteni, mert a tudata felfoghatta, hogy a cselekménye élet- és balesetveszélyes. A munkáltatót terhelő objektív kártérítési felelősségre tekintettel a kiskorú munkavállaló vétkes magatartását, mint közrehatást a munkavállalóra kedvezőbben kell értékelni, miután a bírói gyakorlat szerint (MK.31. számú állásfoglalás) a munkavállaló vétkessége súlyának, és ehhez képest a kárviselés arányának meghatározásánál annak is jelentősége van, hogy a munkáltató a kár bekövetkezésében maga is vétkes magatartással hatott közre. Ezért a Legfelsőbb Bíróság a munkáltatóra terhesebben 80-20 %-os kármegosztást alkalmazott, figyelemmel az alperest a munkavállaló életkora miatt terhelő fokozottabb gondosság hiányára is. A Legfelsőbb Bíróság a jogerős közbenső ítéletnek azon rendelkezését, amellyel az elsőfokú bíróság ítéletét közbenső ítéletnek tekintette mint sürgősítelt, az alperes 80 %-ot meghaladó mértékű kárfelelősségének megállapításáról szóló rendelkezést pedig a fentiekre tekintettel hatályon kívül helyezte, és 80-20 %-os - alperesre terhesebb - kármegosztás alkalmazásával közbenső ítéletében megállapította az alperes kárfelelősségét a néhai L.A. balesetéből eredő károkért. A követelés összegére nézve a munkaügyi bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította [Pp. 275. § (4) bekezdés]. A felpereseknek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, így a határozathozatalt a Pp. 79. § (2) bekezdés alapján a Legfelsőbb Bíróság mellőzte. A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 15. §-a alapján az alperes köteles viselni.

Budapest, 2011. október 26.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró
A kiadmány hitelül: Nné tisztviselő